

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμηθείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑσωτερικοῦ : Ἑσωτερικοῦ :
 Ἔτησίαι . . . δρ. 8,- Ἔτησίαι . . . φρ. 10,-
 Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος . . . 6,50
 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος . . . 3,-
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ Τῶ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15
 Φύλλα προσηγορευμένων ἑτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκατόν λεπτά 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐφραίμου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαββάνειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 20

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΗΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ' (Συνέχεια)

— Αἱ κυρίαί σᾶς περιμένουν διὰ νὰ χορεύσων, κύριε Ριονσαί, εἰς τὴν ὀπλοίαρχος, ἀνὴρ ἡ κυρία Ζολλιέ προσέθετε χαμηλοφώνως :

— Πόσον χαίρω διὰ τὴν προαγωγὴν σας !

— Εἰς σᾶς τὴν ὀφείλω, εἶμαι βέβαιος, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος εἰς τὴν ἴδιον τόνον, καθήμενος πρὸ τοῦ πιάνου.

Ἐπαῖξε μερικὲς σάλας διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ ὄργανον καὶ κατόπιν ἤρξατο ἐνα βάλς. Ἀλλὰ τὸ ἐξέτελει μὲ τὴν ἑκφρασίαν, ὥστε ἀντὶ νὰ τὸ χορεύσων, ἐστάθησαν νὰ τὸ ἀκούσων μὲ προσοχὴν.

— Κι' ἄλλο ! τὸν παρεκάλεσαν, ὅταν ἐκτύπησε τὴν τελευταίαν συγχορδίαν.

— Διὰ νὰ χορεύσετε ἡ ἀκούσετε ; τοὺς ἠρώτησεν.

— Διὰ ν' ἀκούσωμ.

— Τότε ἄς δώσωμ τὸν λόγον εἰς τὸν Διδάσκαλον ! ἐψιθύρισε, παιζὼν τὰς πρώτας νότας ἐνὸς βάλς τοῦ Σοπέν.

Τὸν ἐκράτησαν ἐπὶ μίαν ὥραν χωρὶς φόβον νὰ ἐξαντλήσων τὸ ρεπερτοῦάρ του, τὸ ὁποῖον ἐμάντευαν ἀνεξάντλητον.

Ἐπαῖξεν ἀπλῶς, ἀφελῶς, χωρὶς τὰ σκέρισα τῶν ψευδοκαλλιτεχνῶν. Τὰ δάκτυλά του δὲν ἐχώρευαν ἐπιδεικτικῶς ἐπὶ τῶν πλήκτρων, ἀλλ' ἐπετίθεντο μὲ ἀκριβείαν. Αἱ φίλαι του ἦσαν καταγοητευμέναι καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συνωμίλου προὶ αὐ-

τοῦ χαμηλοφώνως μὲ τὸν κ. Δελάρζ.

Ἐπιτέλους ἐσκέφθησαν νὰ χορεύσων, ἀλλὰ τότε ἡ κυρία Ζολλιέ ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Πέτρου· αὐτὸς ἤρξατο, ἀλλ' ἐκείνη ἐπέμεινε τόσον, ὥστε ὁ νέος ὑπεχώρησεν.

— Ἐπιθυμῶ νὰ χορεύσατε τὴν Ἐ-

λενίτσα μου ποῦ τῆς ἀρέσει τόσον ὁ χορὸς· δὲν θέλω νὰ χορεύσῃ μὲ ἀγνώστους.

Ἡ Ἑλένη ἦτο κομψὴ καὶ μικροκαμωμένη. Μὲ τὴν τελείαν τῆς ἀνατροφῆν, τὴν γλυκύτητά της καὶ τὴν ἀδυναμίαν της, ὑπανθρῖξεν εἰς τὸν Πέτρον τὴν μητέρα του. Διὰ τοῦτο τὸ κοριτσάκι ἐμείνετο τὸ ἦρασε πολὺ. Ἦτο θυμῶς πραγματικῶς ὠραία, ξανθὴ, λευκὴ, ροδιόκκινη, μὲ ὠραία γαλανὰ μάτια καὶ μὲ κάτασπρα δόντια κανονικώτατα.

Ἦτο μεγάλη εὐχαριστήσις διὰ τὸν νέον νὰ τὴν χορεύῃ καὶ ἡ εὐχαριστήσις του ἠξίωσεν, ὅταν εἶδαν ὅτι καὶ ἐκείνη ἐχώρευεν ἀμέμπτως ὅπως αὐτὸς.

Διεκρίθησαν ἀμέσως εἰς τὴν οἴκουσαν καὶ ἐβουλεύθησαν εἰς τοὺς νέους χορούς, τοὺς ὁποίους μὲ προθυμίαν ἐπαῖξεν ἡ μητέρα διὰ νὰ κάρην τὴν φιγούραν τῆς ἡ κόρης.

Ὁ πλοίαρχος Δελάρζ ἦτο τόσον εὐχαριστήμενος, ὥστε δὲν ἐφευγεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τῶν ἀξιωματικῶν του, οἱ ὅποιοι ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὸν εἶδαν νὰ διασκεδάζῃ.

Πραγματικῶς, ἀφωσιωμένος πολὺ εἰς τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία ἦτο καλὴ καὶ ὠραία, καὶ ἀγαπᾶν τρυφερῶς τὰ δύο τοῦ παιδιὰ, ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦτο πάντοτε μελαγχολικός. Σπανίως ἐξεῆλθον τὸ μέτωπόν του. Μολοντὶ ἐλάτρευε τὸ ἐπάγγελμά του, δὲν ἐταξίδευε παρὰ μὲ λύπην. Καὶ συχνὰ ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του :

— Ὁ ναυτικὸς δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρεύεται, διότι

Ἦτο μεγάλη εὐχαριστήσις διὰ τὸν νέον νὰ τὴν χορεύῃ... (Σελ. 169, στ. γ')

υποφέρει και κάμνει την γυναίκα του δυστυχώς με την διηνεκή σπαταγή του χωρισμού.

Διά να χορεύσουν μενούετον.

Εν τούτοις την εσπέρα εκείνη ηλιο εθυμός. Διεσκέδαζε με την χαράν των δύο εκείνων μικρών χορευτών.

— Ξεύρετε να χορεύσετε μενούετο; τούς ηρώτησεν ύστερα από ένα πιά-ντε κάθρ, το έπισην τούς είχε παρασύρη όλους.

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε, απε-κρίθη ο Πέτρος' ξεύρω τουλάχιστον ένα.

— Κ' εγώ! είπεν η' Ελένη.

— Άλλά πρέπει να το δοκιμάσωμεν ιδιαίτέρως πριν το χορεύσωμεν εις το σαλόνι, υπέλαθεν ο νέος, διότι τα βήματα αλλάζουν αναλόγως της μουσικής και του διασκέ-λου που διευθύνει το μενούετο.

— Ω, ναι! είπεν η' Ελέ-νη κ' εγώ δεν το έχορρευσα ποτέ παρά στο μάθημα, και μπορεί να κάνω λάθη.

— Θα σ' εβάλω να το δο-κιμάσετε αβριο το πρωί, όταν όλοι θα είναι επάνω, είπεν η' κυρία Ζολλιέ, και θα το χορεύσετε το βράδυ, αν αυτό καμνη, ευχαρί-στησιν εις τον κ. Δελάρζ.

— Ω ναι, θα μου είνε πολύ ευχάριστον, είπεν ο πλοίαρχος.

— Μα μαμά, δεν μπορούμε να χορεύσωμε μενούετο μ' α' τα τα φορέματα.

— Άλήθεια... πώς να κά-μωμε;

— Έχω στο μπαούλο μου ένα κοστούμι θαυμάσιο, της ε-ποχής Λουδοβίκου Δεκάτου Πέμπτου...

— Ναι, αλλά βρίσκαις σε' άμπαρι.

— Θα σ' εβάλω, κυρία, προ-σιέσθη ο αγαθός πλοίαρχος.

— Τότε γίνεται' ευχαριστώ πολύ, κύριε Δελάρζ' αλλά ο κύριος Ριονοαί...

— Άς του κάμωμεν έκ του προχεί-ρου ένα κοστούμι, είπαν μερικοί κυρίαί, τας όποιας ένθουσιαζεν αυτή η' διοική-σας εις την μονοτονίαν του ταξειδίου.

— Ναι, ναι, είπαν αι άλλαι' θα έρ-χασθώμε όλες!

— Άλλά ύφασμα;

Εις την άρχην έδιστασαν' καθεμία έσυλλογίζετο τι ήμπορούσε να προσφέρη, έπειτα αι προσφοραι έπεσαν βροχηδόν:

— Έχω σατέν μπλέ! είπεν μια.

— Έγώ κόκκινο βελούδο! είπ η' άλλη.

— Έγώ σατέν ροζ! είπε τρίτη.

— Έγώ ένα μαγιώ μεταξωτό, είπε μία νεαρά ύψιφονος, η' όποια επήγαινε εις το Ριόν Ιανέτρον δια νάναικαταστή-ση μίαν άσθενη άοιδόν.

— Άβριον, κυρίαί μου, θάνεβαοθούν τα μπαούλα που χρειάζονται, είπεν ο πλοίαρχ-

χος περιχαρής διότι θα ευχαριστούσε τόσον κόσμον με την άπρόοπτον αυτήν δια-σκέδασιν. Και όταν διαλέξετε ό,τι θα χρειασθώ δια το ύφασμα αυτό κοστούμι, θα γοράσω από καθεμίαν ό,τι θα δώση, διότι δεν έννοώ να ύποστη καμμία την έλαχίστην θυσίαν.

Άλλ' όλοι διεμαρτυρήθησαν. Έννο-οθσαν να προσφέρουν ό,τι χρειώδες ήμ-πορούσε να εύρισκται εις τας άπο-σκευάς των, και ήρροδντο να το πωλή-σουν.

Εβρογεμική εσπερίς

— Τότε, είπεν ο πλοίαρχος, θα δώ-σωμεν εις τούς πτωχούς μετανάστας, τούς όποιους μεταφέρωμεν, τα χρήματα

Η κυρία Ανδρεζύ έγραφε το σχέδιον του προγράμματος...

τά όποια θα εξώδαε. Μερικοί εύρισκον-ται εις φρικτήν άθλιότητα' δεν εξεύρω μάλιστα πώς θα κάμουν όταν θα φθά-σουν εις το Βουένος Άύρες...

— Τότε λοιπόν, κύριε πλοίαρχε, ε-πρότεινε μία κυρία, ός κάμωμεν μίαν έκτακτον έσπερίδα επί πληρωμή και ό,τι εισπραχθώ από εισιτήρια, ός προστεθώ εις την πρώτην σας προσφοράν. Τι λέ-γετε, κυρίαί;

Όλοι έδέχθησαν, άλλαι μόν εκ φι-λανθρωπίας, με ελκικρινή προθυμίαν, άλλαι δέ έξ ανάγκης, δια να μη φανοϋν φιλάργυροι η' πτωχαι.

— Αν βάλωμεν όμως εισοδον με πληρωμήν, είπεν η' κυρία Ζολλιέ, δεν άρκεί το μενούετο δια να την δικαιολο-γήση. Θα χρειασθώ και κάτι άλλο.

— Πραγματικώς, απεκρίθη μία νέα κυρία, η' όποια ώνομάζετο Κε' Ανδρεζύ. Άλλά καθεμιά από μ'ας ήμπορεί να πλουτίση το πρόγραμμα... όσαι τουλά-χιστον ξεύρουν να τραγωδούν η' ναπαγ-γέλου. Τι λέτε; . .

Έκυτάχθησαν έν άμηχανία.

— Έχομεν εις το πλοιον μίαν χαρι-τωμένην καλλιτέχνηδα, είπεν ο πλοίαρχ-ος' θα μ'εσ κάμη την χάριν να τρα-γουδήση;

— Πολύ ευχαριστως, είπεν η' νεαρά άοιδός' φθάνει να έχω μίαν καλήν συ-νεδίαν.

— Είμαι βέβκιος έκ των προτέρων ότι ο κ. Ριονοαί θα ήμπορέση να σας συνοδεύση, είπεν ο πλοίαρχος.

— Ναι, είπεν ο Πέτρος' αν θέλη η' κυρία να μου δώση την μουσικήν, και άμα την μάθω, να κάμη μαζί μου μιά - δυό δοκιμές.

— Βεβαίωτατα, κύριε, απεκρίθη η' άοιδός.

Η κυρία Ανδρεζύ έγραφεν επί φύλ-λου χάριου το σχέδιον του προγράμματος και το έδιάβαζε δυνατά:

Α'. — Μενούετον υπό του κ. κόμητος Ριονοαί και της δεσποινίδος Ελένης Ζολλιέ.

Β'. — Μονωδία από...

— Βάλετε από την Δακμύ και από την Μανιόν, είπεν η' άοιδός.

— Ευχαριστώ. Γ'. . . . Τι άλλο να βάλωμε;

Έπειδή όλοι έστωπούσαν, ο Πέτρος έπρότεινε ναπαγγιλή ένά κείμενα του πατέρα του.

Βαθυμδόν επήραν θάρρος και οι άλλοι, έπρότειναν διάφορα πράγματα και το πρόγραμ-μα έντός όλίγου συνεπληρώθη.

Έπειδή όμως ο Πέτρος έ-πρεπε να τούς συνοδεύση όλους, εύρέθη πρό τεραστίας έργασίας μελέτης και δοκιμών.

Συνεπαώνθησαν να τ'ε παραχωρήσουν δι' αυτό την αίθουσαν των κυριών. Έκει ύ-πήρχεν ένα πιάνο. Δεν θα εισήρχοντο του λοιπού παρά όσοι θα έλάμβανον μέ-ρος εις την συναυλίαν. Μόνον ο κ. Δε-λάρζ, κάτσης της μουσικής, θα έκαμνεν εξαίρεσιν. Και προσωρινώς οι κυρίαί θα συνεθροίζοντο εις μίαν άλλην αίθουσαν, άνοικτημένην επίτηδες.

Ητο άργά. Έπρεπε να κοιμηθούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ' Ο ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

Νέα ήγκατάστασις.

Ο κ. Δελάρζ έσηκώθη κ' επήρε μαζί του τον Πέτρον, δια τον όποιον η' φίλια του γέταν καθ' όσον τον εύρισκται συνε-τόν, εύρω και μετρίοφρονα.

Καθ' έλον το διάστημα της εσπερί-δος, της επείας ύπηρες τρόπον τινα ο αυτοσχεδός ήρωος, ο νέος δεν έδειξεν ουτε ήγνος μεταιδωξίας η' άλαζονείας.

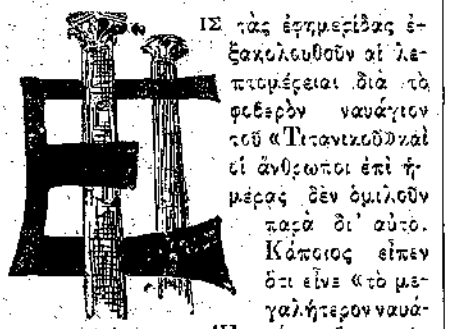
— Πού είνε η' καρπία σου; τον ηρώ-τησεν ο πλοίαρχος.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΤΙΤΑΝΙΚΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΣ τας έφημερίδας έ-ξακολουθούν αι λε-πιτομέσαι δια το φεβερύν ναύαγιον του «Τιτανικού» και οι άνθρωποι επί η-μέρας δεν όμιλούν παρά δι' αυτό.

Κάποιος είπεν ότι είνε «το με-γαλότερον ναυά-γιον του κόσμου». Η φράσις, όσον φαί-νεται άτταία, λέγει μίαν αλήθειαν. Ποτέ, εις ναμμίαν εποχήν και εις καμμίαν θά-λασσαν, δεν έναυάγησε μεγαλύτερον πλοιον, και με περισσότερους επιβάτας. Και τί επιβάτας! Πολυκακομυριαύ-χους σαν τον Άστορ και τον Στράους, που καθένας τους είχε πληρώση δια το διαμερίσμα του εις την πρώτην θέσιν... είκοσι ως είκοσιτρείς χιλιάδας φράγκα! Ναυλος μιά φορά! . . . Κάποιος από αυτούς είχε, λέγουν, μαζί του και τον περιφημον «κυανόν άδαμαντα», ο όποιος έστοίχι-zen έκαστομύρια και παραδόξως έφερε δυστυχίον εις όλους του τους κατόχους. Και ο τελευταίος αυτός επήγη και ο ά-δάμας έχάθη εις τα βάθη του ώκεανού.

Και όμως ο «Τιτανικός», το κολοσ-σιαιον αυτό υπερωκεάνειον, το μεγαλή-τερον που έναυπηγήθη ως τώρα, θεω-ρητικώς ήτο άδύνατον να βυθισθώ. Οι ναυπηγοί του το έδεδαιώναν και ήγγυ-ώντο με το κεφάλι των. Είς κάθε κιν-δυνον, έλεγαν, θα το έσωζαν τα «στε-γανά διαμερίσματα» του. Και ένα, και δύο μαζί αν έσπαζαν εις μίον σύγκρου-σιν, εις μίαν έκρηξιν, κ' έγέμιζαν νε-ρόν, τα άλλα, κλειόμενα εις την στιγμήν έρημητικώς, ήσαν ικανά να κρατήσουν το σκάφος εις την επιφάνειαν. Όσον φοβε-ρόν και αν θα ήτο μία σύγκρουσις η' μία έκρηξις, ποτέ δεν θα κατώρθωνε να σπάση δύο συγγρόνως διαμερίσματα του τεραστίου «Τιτανικού». Και με τα άλλα το πλοιον θα έσώζετο. Άλλ' η' πράξις, βλέπετε, διέψευσε την θεωρίαν τραγικώτατα. Εϋθύς από το πρώτον του ταξίδι ο «Τιτανικός» συνεκρούσθη με το «παγοβούνι». Και τρείς μόλις ώρας μεα την σύγκρουσιν, έπλημμύρισεν όλος από νερά και έδυθισθη μεγαλοπρεπέστα-τα, συμπαρασύρων εις τον ήγρον τάφον τα δύο τρίτα σχεδόν από τούς κρισχιλίους επιβάτας του.

Άλλά δια να διαψευσθώ η' θεωρία και ναποδειχθούν εσφαλμένοι οι λογαριασμοί των ναυπηγών, έπρεπε να εύρεθώ το «παγοβούνι» εκείνο, ο φοβερός όγκος του πάγου, ο όποιος ήτο μέγας ως μία

νήσος και έπλεε βυθισμένος σχεδόν όλό-κληρος. Αν το μήκος του «Τιτανι-κού» ήτο από το Σύνταγμα έως το Υ-πουργείον των Οικονομικών, το μήκος του άλλου Τιτανικού, τον όποιον είχε ναυπηγήση η' φύσις, ήτο από το Σύν-ταγμα έως... έβδομηντα μίλια! Έ, φυ-σικά! ότι θα επάθαινε μία βάρκα πί-πτουσα επάνω εις τον «Τιτανικόν», έ-παθε και ο πτωχός «Τιτανικός» πίπτων επάνω εις το «παγοβούνι»...

Φαντασθήτε την στιγμήν της καθελ-κύσεως του «Τιτανικού»... Όταν ο κολοσσός εκείνος έπεσεν εις την θάλασσαν, πλωτή πόλις έτοιμή να διασχίση τούς ώκεανούς, πύσσον θαύμαστη θα έφάνη η' δύναμις του ανθρώπου, πόσον θα διέ-λαμψε το μεγαλείον των ανθρώπινων έργων! Άλλά φηντασθήτε και την τι-μητήν της συγκρούσεως... Όταν ο άλ-λος κολοσσός έπεσεν επάνω εις τον πρώτον και τον έκαμε θρόψυλλα, η' δύ-ναμις του ανθρώπου έμηδενισθη διακιώς πρό της δύναμεις της φύσεως, και άν-θρώπινα έργα έφάνησαν ως άθύματα παιδικά. Τίποτε δεν είνε, και τα μεγα-λοπρεπέστερα, και τα θαυμαστότερα! Δια τον δυστυχή άνθρωπον, ο όποιος από την πολυτελή του καμπίαν εύρέθη έξωρα εις τα βάθη του ώκεανού, είτε με τον «Τιτανικόν» έταξειδαινε είτε με την «Καλυδόναν», ήτο πλέον το ίδιον...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Εις ένα χωριό της Άττικής, από τα πτωχότερα, έξοσε μια οικογένεια άποτε-λουμένη από τον πατέρα, την μητέρα και όκτώ παιδιά. Ο πατέρας εφαινετο άκόμη νέος. Ητο δυνατός και γερός. Οι δικοί του όμως πέθιναν σχεδόν της πείνας, διότι ο πτωχός χωριάτης ήτο τυφλός και φυσι-κά, όταν δεν έχη κανείς τα μάτια του, ουτε να φυτεύση ήμπορεί, ουτε να κλαδέσση, ουτε να τραγήση, ουτε να ύπάγη εις το δάσος να κόψη ξύλα, ουτε να κάμη τίποτε δια να βγάλη το ψωμί του.

Ένα βράδυ του Μαζου, αφού έστρωσεν η' γυναίκα σε μιά γωνία της καλύβης άχυρο και χράμια, για να πλαγιάσουν τα παιδιά, ο άνδρας της της είπε σιγά:

— Μαρία, άμα κοιμηθούν τα παιδιά να μου τί πής, γιατί κάτι θέλω να σου πώ.

— Καλά, είπεν η' γυναίκα.

Ο Φώτης όμως, το μεγαλύτερο παιδί, — δέκα χρονών μόλις, — τάκουσεν αυτά κ' έφυλάχθη να μη τον πάρη ο ύπνος. Έκλεισε μόνο τα ματάκια του κ' έκα-μώθη πώς κοιμώται.

— Τι θέλεις να μου πής, άνδρα; άκουσε σε λίγο να ρωτά η' μητέρα του, που είχε καθήση στο πλάι του άνδρός της, με το μωρό στην άγκαλιά. Λέγε μου, γιατί τα παιδιά κοιμήθησαν.

— Άχ! επτέναζεν ο Άναστάσης, βλέπω πώς σου είμαι βάρος, καλή μου Μαρία. Φορβάς στη δουλειά κι' αν δε βα-σιούσα την όρεξί μου, εγώ μονάχος θα έτρωγα ό,τι καρδίχης. Άκουσε, γυναίκα. Δός μου ένα παιδί για όδηγό, κι' αβριο την αύτη φεύγω.

— Να πώς του;

— Όπου θέλει ο Θεός.

— Και θα σφίσιω εγώ να φύγης έτσι, στραβός άνθρωπος, να μου πάθης τίποτα στο δρόμο;

— Έγώ σε συντροφεύω, πατέρα! είπε μία παιδική φωνή από πίσω του.

Η μητέρα έγύρισε το κεφάλι και είδε τον Φώτη έρθει κοντά εις τον τυφλό.

— Πήγαινε γρήγορα να πλαγιάσσης, παλχοπαίδο! του έφωναξε, δείχνουσα την άδειαν του θέσι στο άχυρόστρωμα.

— Έγώ ενόριζα πώς τα παιδιά κοι-μούνται, είπεν ο τυφλός.

— Έγώ δεν κοιμώμουν, πατέρα, είπεν ο Φώτης άγκαλιάζων την Άναστάση, δια να μη τον πετάξη η' μητέρα του δια της βίας εις το στρώμα. Κι' αν θέλεις να μακύνσης, εγώ που είμαι πια μέγας, θα σου πώ ένα πράγμα που θα σάρει, καθώς και στη μάννα.

— Άς του να μιλήση, γυναίκα, είπεν ο Άναστάσης.

Χωρίς να περιμένη απάντησιν, ο μι-κρός εξήκολούθησε:

— Πατέρα, γνωρίζεις καλά τον κύρ Άνδρέα, που έφυγε μικρός από το χω-ριό και γύρισε πέρυ πλούσιος, πλούσιος, σαν το γιατρό που έχει το άραίο άλογο. Ο κύρ Άνδρέας, που με μαθαίνει τώρα να διαβάω, ξέρεις πώς έπλοδότησε; Νά, ετήν Άθήνα εκαθάριζε κομινάδες, έκα-νε θελήματα, κουβαλούσε γραμμάτια, ντουλάπες, κρεβάτια, ένα σωρό... Πα-τέρα, θέλω να κάμη το ίδιο κ' εγώ.

— Τι δηλαδή; ρώτησεν ο Άναστάσης.

— Στάσου να σου πώ πρώτα κ' ένα άλλο. Μιά μέρα, ετήν Άθήνα, εκεί που κάτι έκανε, ο κύρ Άνδρέας έσπασε το χέρι του. Τόν πήγαν άμέσως 'ς ένα με-γάλο σπίτι γεμάτο κρεβάτια και άνθρώ-πους. Έκει κάθε μέρα πήγαινε ένας άνθρωπος που έκανε θαύματα. Και πρώτα-πρώτα έφταισε το σπασμένο χέ-ρι του Άνδρέα που τώρα το μεταχειρί-ζεται σαν το άλλο του. Έ, δεν είνε μικρό πράγμα να φταιγή κανείς χέρια και πόδια ζωντανά! Έπειτα ο άνθρωπος εκείνος έγιάτρευε όλες τις άρρώστειες, όλες. Σου τ' όρκίζομαι πατέρα, γιατί μου τόπος ο Άνδρέας. Άσε με, μάννα, να τελειώσω και κοιμώμαι. Έ, πατέρα, μ' άκουε;

— Σ' άκούω, παιδί μου, λέγε.

— Τα μάτια σου είνε έτσι ήσυχα, που δε μπορεί κανείς να καταλάβη αν άκουε η' όχι.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΔΩΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

— Είσαι δειλός, Σάντσε, και γι' αυτό, υπέλαβεν ο Δόν Κιχώτης. Συχνά ο φόβος σκοτίζει τας αισθήσεις των ανθρώπων και τούς κάμνει να βλέπουν τα πράγματα αλλοιωτικά απ' ό,τι είνε. "Αν φοβάσαι τόσο πολύ, μείνε πίσω κ' εγώ πηγαίνω μόνος μου.

Και με αυτές τας λέξεις, έπτερνισε τόν Άχαμνώντα και, προτεινών τόν ξύλον του ως να ήτο δόρυ, κατήλθεν από τόν γήλοφον με ταχύτητα άστραπής.

— "Αφέντη! αφέντη! έφώναζεν άπεγνωσμένως ο Σάντσεσ' αφέντη Δόν Κιχώτη, γύρισε πίσω, για τόννομα του Θεού!.. Είνε πρόβατα! κοπάδι από πρόβατα!.. Σέ παρακαλώ! στάσου! γύρισε πίσω!

"Αλλ' ο Δόν Κιχώτης έκώφευε προς όλας αυτές τας σπαργαντικές έκεσίας του ίπποκόμου. Και κραδαίνων τόν όπλον του, έξεφώνηεν:

— "Ε, έ!.. ίπποτί πού πολεμάτε υπό την σημαίαν του άνδρείου Πενταπλίνου του Γυμνάχειρος, ακολουθήσατέ με.

Και έφωρμούσε κατά των άθώων προβάτων, ως να ήσαν οί θανάσιμοί του έχθροί.

Οί βοσκοί, βλέποντες τόν δαιμονισμένον εκείνον ίππέα να ποδοπατή, να κυτπά και να σκοτώνη άνηλεώς τά πρόβατά των, τού έφώναζαν με όλην τήν δύναμιν των πνευμένων των να σταθή, να παύση. "Αλλ' άμα είδαν ότι τά λόγια και αί φωναί δεν είχαν κανέν αποτέλεσμα, ήρχισαν να τόν πετροβολούν λουσωδώς.

ρε και τόν έκτόπησε τόσο δυνατά, ώστε όλίγον έλειψε να λιποθυμήσῃ. "Αλλ' έπρόσθεσε να βγάλη από τόν θυλάκιόν του μίαν φιάλην περιέχουσαν κάποιον βόλσαμον, τόν όποιον έπίστευεν ότι θα τόν έκαμνεν άτρωτον, και να τήν φέρη εις τόν στόμα. "Ακριβώς τήν στιγμήν εκείνην μία άλλη πέτρα τού ήλθε καταμουτρα, έθρουμάτισε τήν φιάλην, τού έξεέσχισε δύο δάκτυλα και συγχρόνως τού έπήρε τρία τέσσαρα από τά έμπροσθινά του δόντια. Τό δεύτερον αὐτό καιρίον κτύπημα, άποταλειώνον τόν έργον του πρώτου, άνέτρεψε τόν ίππότιν από τήν σέλαν του και τόν έξήπλωσεν ακίνητον χάμω.

Οί βοσκοί, νομίσαντες ότι τόν έφόνευσαν και φρονηθέντες μήν εύρουσαν κανένα άσχημον μπελάν, έμάζευσαν τή γρορα-γρήγορα τούς νεκρούς των και τούς τραυματίας των, — δηλαδή έπτά — όκτώ πρόβατα — και έτραπήσαν εις φυγήν χωρίς να κυττάζουν όπίσω των.

Εις αυτό τόν διάστημα ο δυστυχής Σάντσεσ έμμενεν επάνω εις τόν γήλοφον, ξεριζώνων τά μαλλιά του και καταρώμενος τήν όραν και τήν στιγμήν πού έγνωρισε τόν Δόν Κιχώτην. "Αλλ' όταν τόν είδε να πίπτη από τόν Άχαμνώντα και τούς βοσκούς να φεύγουν όλοταχώς από τόν πεδίον τής μάχης, κατήλθε δια να ίδή τί συνέβη και ήυρε τόν ταλαιπωρον κύριόν του εις κακήν κατάστασιν, μαλονότι δεν είχε χάση τελείως τας αισθήσεις.

— "Αχ, αφέντη Δόν Κιχώτη, τού είπεν εις πόνον μομφής. "Εγώ ο καυμένος δεν σου φώναζα να γυρίσης πίσω; Δεν σου έλεγα πως δεν ήταν στρατεύματα, παρά κοπάδια πρόβατα και προβατίνες;.. — "Αχ! υπέλαβε στεναζών ο Δόν Κιχώτης. Με πόσην εύκολίαν ο κατη-

ραμένος εκείνος μάγος μεταμορφώνει τά πράγματα και τά κάμνει άγνωστότα! Σέ παρακαλώ, Σάντσε, κάμε μου τή χάρι, άνεβα εις τόν γαϊδούρι σου και ακολουθήσε τούς όλίγον διάστημα. Θα ιδής πως θα παύσουν παρακάτω να είνε πρόβατα και πως θα ξαναγίνουν ύψηλοί και ωραίοι άνδρες, όπως είνε πραγματικώς και όπως σου τούς περιέγραφα. Πλησιάσα και ιδές πόσα δόντια μου λείπουν. Μου φαίνεται ότι δεν έχω πλέον ούτε ένα εις τας σιαγόνας!..

Ο Σάντσεσ όμως, στηριζόμενος εις τόν Παρδαλόν του, με τόν ένα μάγουλον εις τόν χέρι, ως άνθρωπος δυσημένος εις σκέψεις, έμμενεν ακίνητος. Τότε ο Δόν Κιχώτης έστράφη με κόπον μόνος του και, κρατών με τήν άριστεράν χείρα τόν στόμα του, δια να έμποδίσῃ να πέσουν τά δόντια πού τού έμμεναν, έπιασε με τήν δεξιάν τόν χαλινόν του Άχαμνώντος και διηυθύνθη με άσταθές βήμα προς τόν ίπποκόμον του, λέγων:

— Μάθε Σάντσε, ότι ένας άνθρωπος δεν αξίζει περισσότερο από ένα άλλον, παρά μόνον έφ' όσον κάμνει περισσότερα από αυτόν. Δεν έχεις λοιπόν ανάγκην να στενοχωρήσαι δια τά δυστυχήματα πού μου συμβαίνουν, αφού σὺ δεν λαμβάνης μέρος εις αυτά.

— "Εγώ δε λαβαίνω μέρος; ειπέ μεγαλοχημικώς ο Σάντσεσ. "Όστε λοιπόν δεν ήτιν ο γυιός του πατέρα μου, αλλά κάποιος άλλος, εκείνος πού τινάχθηκε τόν πρωί με τόν κάπλωμα; ε; Και τά σακούλια δηλαδή πού έχασα σήμερα, δεν ήταν δικά μου, παρά κάποιου άλλου, ε;

— Πώς; έχάθησαν τά διατάκια, ήρώτησεν ο Δόν Κιχώτης.

— Ναι, απεκρίθη λακωνικώς ο Σάντσεσ.

— "Όστε... δεν έχει γεύμα σήμερα;

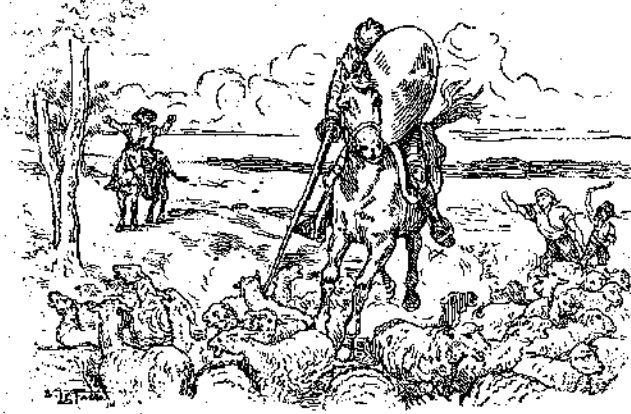
— "Όχι, απεκρίθη ο Σάντσεσ.

Και προσέθεσε σαρκαστικώς:

— "Εκτός αν ή Έκλαμπρότης σου μπερρή να χαράσῃ με τά χορτάρια αυτού του λειβαδιού, γιατί, καθώς μου είπες τήν άλλη φορά, συχνά οί πλανόδιοι ίππότες βρίσκονται στην ανάγκην να γευματίζουν και να δειπνούν όπως-όπως.

«Μία πέτρα τού ήλθε καταμουτρα...» (Σελ. 172, στ. 6')

«Κ' έφωρμούσε κατά των προβάτων...» (Σελ. 172, στ. α')

"Αφοβος ο Δόν Κιχώτης, κατά τήν συνήθειάν του, υπό τήν χάλαζαν των πετρών, εκάλπαζε καθ' έλας τας διευθύνσεις, προκαλών με μεγάλας κραυγάς τόν θρασύν Άλιφαμφρόνα να έμφανισθή επί τέλους, δια να πολεμήσουν στήθος προς στήθος οί δύο των.

— "Εξάφνα μία μεγάλη πέτρα τόν η-

ΘΡΥΨΑΛΑ

"Αν λάβετε υπ' όψει τήν διαφοράν των διαστάσεων μεταξύ ενός ανθρώπου και ενός φύλλου, δεν έμπορεύε να μη έμολογήσατε ότι ο θάνατος ενός ανθρώπου, και τού έπιστημοτέρου ακόμη, δεν κάμνει βσον κρότον ο θάνατος ενός φύλλου.

Τριάντα χιλιάδες ανθρωπιναί γλωσσαι απέκόπησαν ποτέ εις τήν Άγγυπτον, κατά τόν Μελέτιον Παγών, διότι ώμίλουν Έλληνικά. Έάν όμως τούτο επανελαμβάνετο όλίγας φορές ακόμη, γλωσσικόν ζήτημα δεν θα υπήρχε βεβαίως σήμερα.

"Όταν περιπατώ και παρ' όλίγον να με κτυπήσῃ καμία άμαξα, λέγω μέσα

μου: «Στραβοί είνε αυτοί οί άμαξάδες;» Και όταν είναι έφ' άμαξής και παρ' όλίγον να κτυπήσῃ ή άμαξή μου κανένα διαβάτην, λέγω τάλιν μέσα μου: «Στραβοί είνε αυτοί οί άνθρωποι;»

Δ. ΓΡ. Κ.
ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ
Καλώς τηνε τήν "Ανοιή
Με τ' Άπριλιού τά κάλλη,
Με τού Μαγισού τή χάρη,
Τά ρόδα τής Αύγης.
Κάθε καρδούλα ανοίγεται
Για να δεχτή και πάλι
Τ' άηδόνι δ,τ' είχε πάρει:
Χαρές Πελλού και Γής...
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η κλίμαξ του Ίακώβ

Εις τόν Τζέι-μαστάν, πρωτεύουσαν τής νήσου Άγίας Έλένης, υπάρχει μία κλίμαξ αποτελουμένη από έπτακοσίας ξυλίνας βαθμίδας, εις τήν κλίτην ενός λόφου, επί τού οποίου εύρίσκειται τόν φρούριον. Εις τόν φρούριον αυτό άνέρχεται κανείς είτε δια τής κλίμακος, ή όποία ονομάζεται κλίμαξ τού Ίακώβ, είτε δια μιάς άτραπού, ή όποία όμως είνε πολύ μακροτέρα. Οί στρατιώται τής φρουράς προτιμούν δια τούτο τήν κλίμακα, — όταν δεν είνε πολύ κουρασμένοι.

Και άλλο άεροπλάνον

Τῷ 1859, κάποιος όνομαζόμενος Λεμπρί, Γάλλος, έπενόησεν έν είδος άεροπλάνου έχοντος σχήμα παντούφλας, έντός τού οποίου καθήμενος ο άεροπόρος έθετεν εις κίνησιν δι' ενός στροφάλου δύο πτέρυγας ποσοθημένας έκαστέρωθεν. Ο Λεμπρί κατώρθωσε με τόν μηχανήμα αυτό να έκτελέσῃ πτήσεις 40 μέτρων και είχε μεγάλην έπιτυχίαν... εις τόν καιρόν του.

Περίεργον ζήμιον

Η ειχών αυτη, από φωτογραφίαν, παριστά ένα φύλλο λαργον Μασορί τής Νέας Ζηλανδίας. Κατά τόν ζήμιον των ίθαγενών, έχει τόν πρόσωπόν του έστιγμένον με λεπτότατα και καλλιτεχνικάτα σχέδια, τά όποία κάμνουν περιεργοτάτην έντύπωσιν.

του έστιγμένον με λεπτότατα και καλλιτεχνικάτα σχέδια, τά όποία κάμνουν περιεργοτάτην έντύπωσιν.

Ίστορικά κειμήλια

Ίδού τόν κράνος και οί πτερονοστήρες τού Όλιβιέρου Κρόμβελλ, τού μεγάλου ήρωος τής Άγγλικής Έπαναστάσεως. Τά δύο αυτά ιστορικά κειμήλια, πωληθέντα έσχάτως εις τόν Λονδίνον έν δημοπρασία, κατεκυράθησαν αντί 52,000 φράγκων. Ποτέ δεν έπωλήθη άκριβώτερα ένα καπέλλο!

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Έφθαρμένη Έπιγραφή

(Έοιάη υπό τού Αγεως)
ΧΑΡ.. ΧΑ.ΙΝ Τ. ΚΤΕ.
Ζητείται ή συμπλήρωσις τής έπιγραφής ταύτης.

Παίγνιον

(Έοιάη υπό τού Αναύρου)

ΛΟΣ	ΚΑ	ΤΡΙΚ	ΦΑΡ
ΛΑΜ	ΛΑ	ΛΑ	ΚΑ
ΚΑ	ΣΑ	ΒΟ	ΠΑ

Νά συναρμολογηθούσιν αι άνωτέρω συλλαβαί ώστε να σχηματισθούσιν τέσσαρες πόλεις τής Θεσσαλίας.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης τής Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπιγραφάς και τόν Έξωτερικόν, έμπορεί να στείλῃ τας λύσεις εις τόν γραφεϊόν μας (38, όδός Εϋμπίδου), συνοδεύων τήν αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τά όνόματα όλων των λυτών θέ δημοσιευθούσιν. Αναλόγως δε τού ποσού τού όπλον άποτελειούσῃ, θα έγγράψωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς τής Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τού 18ου φύλλου

α') Ο καιρός διετηρήθη λαμπρός. Μόνον τόν έσπερας έπιασεν όλίγη βροχή, αλλά έπαυσεν άμέσως. — β') Τάλλαρο (ΝέστοΡ ΑΛΛΑ Τόσα...) — γ') Αττική, Βοιωτία, Λακεδαιμών, Άχαία.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηταί παρακαλοϋνται, δια να μη παραλείπη τόν φύλλον των, να δηλώνουν άμέσως τήν νέαν των διεύθυνσιν εις τόν Γραφεϊόν μας, αποστέλλοντες και 50 λεπτά δια τήν έντύπωσιν τής νέας ταυίας. Άλλως δεν εδύναμέθα δια τήν άκώλειαν τού φύλλον.

Ιδέ τον 'Ο- δμήγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του Κ. Σ. Β.

«ΠΑΝΤΑ ΚΑΚΟΤΥΧΟ»

Όταν άκομη ζούσε ο άδελφός μου, ένθ' ένα φθ-νοκαρινό άπόγευμα, βαρύ και με- λαγχολικό, περπατούσαμε μαζί, είδαμε ένα αδύνατο και ώχρδ παιδί καθισμένο 'σε μία πέτρα να κλαίη. Τό πλησίασαμε και τό ρωτήσαμε τί έχει. «Κλαίω, μάς άποκόρησε, γιατί γεννήθηκα κακότυχο, κλαίω γιατί είμαι δυστυχισμένο. 'Α, να ξεράται! πατέρα δεν έχω, μητέρα ή μα- νούλα μου πέθανε όταν ήμουν άκομη πολ- λή μικρό. Με πήρε τότε στο σπίτι της ή θεία μου, μία κακή γυναίκα που με τυ- ραννεί φοβερά, κ' έχει δίχρη γιατί από τότε την πλάκωσε όλ' ή δυστυχία. 'Εσή- κωσε τό χλωμό πρόσωπό του και μ'ες έ- κήταξε με τό δακρυομένο μάτια του που έφαινοντο σαν νύλαχαν καθαρά. «Τί πταίο κι' αν γεννήθηκα κακότυχο; τί πταίο κι' αν φέρω παντού ή δυστυχία;»

«Και τώρα δεν τολμώ, ξεηκολούθησε, να πάω στο σπίτι, γιατί έχασα ή δραχμή που μου άδωσε ο άφεντικός μου, — ξέρετε, δουλεύω ε' ένα μαγαζί κι' άλλοιμόνό μου τί έχω να περάσω». — «Μη κλαίς» του εί- πεν ο άδελφός μου και του έδωκα όσα χρήματα είχε μαζί του. Τό παιχό παιδί μ'ες εύχαρίστησε θερμάς και μ'ες είπε ότι δεν έχει να μ'ε προσφέρει τίποτε άλλο δια να έκρίσση την εύγνωμοσύνη του, παρά όλίγα άνθη που θά του έδιδε ο θεός του ο κηπουρός, κ' έρώτησε τον άδελφό μου ο ποιη γιορτάζει. — Τά Χριστούγεννα έχω τά γενέθλιά μου, του άπήνησε μάλλον για να τ'ε συ- θή, και άποκαρυνθήκαμε.

Είχε περάσει καιρός από τότε κ' εγώ έλθσημόνησα τό παιχό παιδί. 'Αλλά ένα άπόγευμα, άκριβώς της παραμονής των Χριστουγέννων, ένθ' καθισμένος σ' ένα στο φέρετρο του νεκρού πιά άδελφού μου, δ- κλαια πικρά, είδα να μπαίνει ένα αδύνα- το, ώχρδ παιδί με μία μεγάλη άνθοδέσμη στο χέρι. «'Ητο τό παιχό δυστυχισμένο που ήρχετο με τά ύποσχθέντα άνθη, δια να έκφράση την εύγνωμοσύνη του εις έ- κείνον που είχε πιά πετάξει μακριά μας... Και τά άνθη, άντι' να στολίσουν την ήμέραν των γενεθλίων του άδελφού μου, έστολίσαν τό λενκόν του φέρετρον και τόν συνώδευσαν εις τό θλιβερό κι' άγώ- ριστο ταξίδι.

«'Εχω για σύντροφο ή δυστυχία» μ'ε είχε πη τό παιχό παιδί... Συλβία

Ο ΣΙΔΕΡΑΣ

Στου χωριού τό πλάτωμα, όπου όλο- σπρες αϊ χίνας καμαρώνουν, χτύπος κα- θαρός μετ'άλλω ξεφάνει από κάποιαν χαμηλή πορτίτσα. 'Από την καλύβα του Γύφτου. 'Είπε σκοταίνη σαν καταφύγιο, και ε'σ' μ'άν άκρη, ή κόκκινη τρύπα του φουρνέλου, που-μ' ένα του φουσερό κτύ- πημα ζωντανεύει, μοιάζει σαν τό φάρυγ- γα θηρόν π' αναπνέει. 'Ο γύφτος στέκει' εκεί μπρός σ' ά-

μών του. Τά γένεια, τά μαλλιά του έ- χουν ή θωριά σκουριάς, μία πέταινη ποδιά σκεπάζει τό γυμνό τό στήθος του και τά δυό χυτά του μπρίτσα μοιάζουν σαν άπ' άτσιλί. Σηκώνει τραγουδώντας ένα βαρύ σεν- ρί. Χτυπά με ρυθμό σ' άμωνι πάνω κι' όλο τό χωριό τρεμουλίζει 'ς αυτό τον ήχο του μετ'άλλω. 'Ομως... τίποτα δε φτάνει ο γύφτος. Τίποτα δεν δου- λεύει ο σιδεράς. 'Ούτε μία καρτίτσα, ούτε ένα ψεύτικο βελόνι.

Μά όταν χτυπά στο άμωνι, τραγουδεί και γι' αυτό με ρυθμό σηκώνει και κα- τερβάζει τό σφυρί του... μόνο και μόνο για να τραγουδή. Σωστός γύφτος!.. Πλοίαρχος Νέμος

Η ΦΛΟΓΕΡΑ

Του βοσκού τό πάθος λέει κι' όλο κλαίει, κι' όλο κλαίει Κι' όσο σβύνει ή ήμέρα, σβύνει, σβύνει κι' ή φλογέρα και μαζί μ' αυτήνα σβύνει τά κουζούνια π' άντηχούνε.

Σάν τό φως που ο ήλιος χύνει από πίσω της άφίει σε καθένα διαδάτη, που περνά άπ' τό μονοπάτι, μία συγκίνησι βαθεία κι' όλο φεύγει μακριά... Πάσι, πάσι ή φλογέρα και μαζί της ή ήμέρα πάν' κ' ή δυό να κοιμηθούν. Την αύγή θ' άνταμωθούν εις τό κορφοβούνι πάλι, σαν θά ψάλλη ή μία την άλλη. Κύμα

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Είπε Κυριακή πρωί και ή καμπάνες των εκκλησιών, μάλιστα ή γλυκειά και μεγαλοπρεπή συγχρόνως καμπάνα του 'Αγίου, μαζί με τον καθαρόν καταγάλαν- νον οδρανόν, την γαληνιαίαν κ' έπίσης γαλανήν θάλασσαν, δίδουν παιδοτότητα και χαράν στην πόλιν μας. 'Ούτε ή γεί- των μου, εξαιρετικώς σήμερον, δεν μ'ες ένοχλεί με τ'ε παραφωνίας του πιάνου της, αλλά με την μεγαλητέραν ζαηρό- τητα παίξει ένα παιδοτότατον κομμάτι. 'Ως και ή σφυρίχτες των άτμοπλοίων μου φαίνονται παιδικές και εύχάριστες. 'Επανατόμουν, δει τό πάν σήμερον εορτάζει και χαιρεί, δει εις την όψην ό- λων θά ιδώ ζωγραφισμένην την εύχαρί- στησιν, την χαράν. Μετ' έκπλήξεως όμως άκούω από μίαν συγκατοικόν μου :

«Τί μελαγχολική ήμέρα! 'Η καμπάνες μου πλάκωσαν την καρδιά αυτή ή δεσποί- νης πάλι βρήκε τό μελαγχολικότερο κομ- μάτι για να παίξη μ'έκαμε κ' έδάκρυσαν». Τί διαφορά άντιλήψεως! Τί αντίθεσις! Γαλάτεια

ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

«Ο δάσχημος δια τ'ες ύπέρ της κατε- γήσεως της δουλείας προσπαθείας του βουλευτής έν τ'ε. 'Αγγλική Κο.νοβουλίη Φοβέλ Μπουζέτω, γράφων ποτε πρός ένα των υιών του, τ'ε έλεγε μεταξύ άλλων και τά εξής... 'Εφθασες εις ήλι- κίαν καθ' ήν πρέπει ναπορασίσης περί του μέλλοντος' εάν τώρα δεν θέσης εις χρήση τ'ες άρχάς, την θέλησιν, την ή- θικήν σου δύναμιν, θέλεις ταχέως περι- πέσει εις νωθρότητα και θέλεις απα- κήσει τ'ες έξεις και τον χαρακτήρα ά- χρηστού και ασώτου νέου» και άπου εις το.ούτον σημείον καταβής, έσο βέβαιος ότι δυσκολεύεται τον εργον θά εινε ή έπα- νόρθωσις... 'Ειν σπουδαίως ύποψασί- σης να διαγής βίον δραστήριον και ερ- γατικόν, έσο βέβαιος ότι έσαι θέλεις χαρή δια την φρόνιμον άπόφασιν, την όποιαν μετά πραγματικής θελήσεως ήκο- λούθησες... (Εκ του 'Αγγλικού) Μπαρουτοκαπιτισμένη Γαλανόλευκη

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΥΖΟ

Πριν μεταβή εις την 'Αμερικην ο Κα- ρουζο, έτραγουδησεν εις τό Βερολίνον και έκαμε μάλλιστα και τό εξής άστειον, την εσπέραν καθ' ήν έδιδοντο οι «Πα- λιάτσος». Είς την δευτέραν προάξιν, την οίτημήν που έπορκειτο να παλή τό όμμα του 'Αρλεκίνου, παρεκάλεσε τον όξυφρονον Κιρχώφ, δους θ'ι τό έψαλλε, να τό τρα- γουδήσεν αυτός. — Να δής που θά νομίσουν όλοι ότι είσαι συ — του είπε. 'Ο Κιρχώφ τον ά- φήκε, πράγματι δε τό κοινόν ενόμισεν ότι είχε τραγουδήσει ο Κιρχώφ (διότι ο 'Αρλεκίνος εινε κρυμμένος όταν ψάλλει τό μέρος τουτο,) και ήρχισεν να τον έπεν- φημή. — Εύγε Κιρχώφ! Ζήτω ο Κιρχώφ! — Πήγαινε λοιπόν να εύχαριστήσης τον κόσμο, του είπε γελόν ο Καρουζο. Δεν άκούς που ε'σ' χειροκροτούν τόσο ήδραν; 'Ακούνω

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δείλ.—'Η μαμά μου άπηγόρευσε να φάγω τό πορτοκάκι μου πριν του φαγητού. Τονός. — Και με τό ίδιο. Λοιπόν... ε; αλλάζωμε πορτοκάκια και έτσι μπορούμε να τά φάμε. 'Εστέλη από της Νηρωτοπούλας

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

'Αθήναι, 38, οδός Ευριπίδου την 11 'Απριλίου 1912.

Τό Εύγενές 'Ιδανικόν μου γράφει τά εξής: «Προχθές έλαβα τό τελευταίον φυλλάδιόν σου και μέγ'αλω έχάρην επειδή ήτο δωδεκασέλι- δον. Με την σκέψιν δε ότι εάν ξεσπαθώσω- μεν, θα έχωμεν κατά μήνα από έν δωδεκασέ- λιδον, κατάδωλον πάσας μου τ'ες δυνάμεις και επιτέλους κατόρθωσα να εύρω και εγώ ένα συνδρομητήν. Δια τουτο σου στέλλω σήμερον 10 φράγκα κ.τ.λ.» Νά μία σκέψιν που έπρεπε να την κάμουν όλοι! 'Θέλωμεν συχνά δωδεκα- σέλιδον; «'Ας ξεσπαθώσωμεν!» 'Οχι να περιο- ρισώμεθα εις εύχάς. Σύν 'Αθηνά και γείρα ζήτω... Βεδάκις δεν σε είχα λησημόνησιν, 'Αερονα- τοπούλα. Χαίρω πολύ δια την άνάρρωσιν της καλής σου μητέρας κ' έλπίζω τώρα να μου γράψης συχνά. Χαίρετίσματα στον Χαράλαμ- πον και στη Μαιρηλομμιά και π'ες της να μη ντρέπεται, αλλά να μου γράψη και θά της άπαντήσω.

'Επήγα εις την συναυλίαν του Λώρη Μα- ραρίτη κ' έμεινα κατενωουασμένη. 'Απτερε Νίκη, όπως θά και όλον τό πολυκλήρες και τόσον έκλεκτόν άκροατήριον. 'Ο Λώρης Μα- ραρίτης, ο όποιος έδειξε τόσο πρωίμον τόλαν- τον, τό καλλιέργει, βλέπω, με πολλόν ζήλον και μίαν ήμέραν θ' αναδειχθή μουσικός που θά τ'ε μ'ησιν την 'Ελλάδα. 'Η περί ής έρωτάς δεν εινε πλέον συνδρομητήρια. 'Η Κορηκοπούλα μου γράφει, ότι άπόρρησε πολύ όταν είδα να την εύχαριστή ή Σούβια δια τό δελετήριον της. Μήπως, λέγει, ήθέλησε να της παρή καμμία πρωταπριλιά; 'Η μή- πως κανένας άλλος, δια λόγους έπίσης πρω- ταπριλιατικους; 'Εστειλε στη Σούβια δελετήριον εις μέρος της; —Νά ιδούμε τί λέγει ή Σού- βια και ή ίσως όμοιοπαθής 'Εξορίτισ 'Αιδίς. Σε συγχάριζω, Βαρολόζο, δια την παρασημο- φόρησιν του πατέρα σου. Κ' έμένα μου άρσαν πολύ τό στίγμα του κ. Παπαντωνίου εις την Καλλιτεχνικήν 'Εκθεσιν και ιδιαίτερος ή γε- λοιογραφία του κ. Φαίδωνος. Φάρμακον κατά της τεμπελιάς δεν εϊζήρω κανένα. 'Οπως ή- ποτε... γράψε μου συχνά... καθαρά... προσε- κτικά... να σου άπαντώ... και βλέπομε!

Τό 'Ελληνικόν Αίθσημα σπεύδει να μου αναγγείλη ότι: «δταν έλαβε τό τελευταίον φυλλάδιόν και είδε τον δυστυχή Σάντσον να ήτταται εις τον άέρα δικην άεροστάτου τον ήπιασε ένα νευρικό γέλιο, που 'ε όλο τό μά- θημα γελοῦσε, χωρίς να ξέρη κανείς γιατί» 'Οποτε έχασε τό μάθημα; 'Ασχημο αυτό. Και αν ήξευρα ότι τό παθαίνον πολλοί... θα διε- κόχτη τον «δόν Κρυώτην». Τό διήγημά σου ελήφθη εγκαιρως, Μαστρο- χαλαστή. Κ' εδδ' έπίσης ή 'Αστυνομία απα- γορεύει τ'ες παραβολισμούς τό Πάσχα' αλλά εινε να λυπηται κανείς δι' αυτό; Βάρβαρον ήθηον εγίνοντο μάλλιστα και δυστυχήματα. Καλλίτερα να λείψη. Χαίρω πολύ, Πετρού, που ήγινες καλά. Καμμίαν άδυναμίαν δεν φανερώει τό γρά- φημόν σου και περίεργον πάσον πολύ όμοιά- ζει με τ'ε άδελφού σου! Δι λίσαις πρέπει να συμπωνούν εντελώς με τ'ες δημοσιευόμενας δια να θεωρούνται όρθαι' άλλ' όταν υπάρχουν και άλλαι λέξεις που θά έταίριαζαν έπίσης, οι λό- ται τ'ες σημειώνουν διας. 'Εύχομαι Κερκυραϊκή Άδρα, αυτή ή άπάν- τησίς μου να σ' εβη εντελώς καλά. Πολύ έκλυθηκα με τά παθήματά σου, αλλά και σύ με τά μεγαλοποιείς τόσο! 'Αρρώστεις συ- νηθισμένες που περνούν. Νά ιδής τί γρήγορα θά σκρωθής από τό κρεβάτι—αν δεν εσκηώ- θησες κηόλα,—και π'ες θά π'ες μία χαρά στο

φωτογραφείον, να κάμης την φωτογραφίαν σου δια τό σύμπλεγμα! 'Απελευμένη Κόρη, αυτά που είπες εις τον άδελφόν της θά έννοσται τό Διαβολομένο Κοριτσάκι όταν μου διεβήξαι τά παρανόνα σου. Τόσο τό καλλίτερον βέβαια που δεν τά επικυρώνεις, αλλά δεν έπρεπε και να στυγω- ρηθής, διότι είμαι συνηθισμένη από τέτοια πα- ράπανα. 'Όσον έχω όλίγον γέρον δια την 'Αλληλογραφίαν, είμπορεί να μην παραπο- νούνται πολλοί ότι δεν τ'ε άπαντώ έκτενώς; 'Αλλά τί να κάμω! Πήτε μου και σείς τί να κάμω; ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εργιζίνονται: «'Ανοιξίς» της Ραχήλ.— «Οι δύο ύππρίται» του 'Ασιατικού 'Αερο- γαλιού.— 'Ευεργεσία στα χαλιδόνια του 'Ελληνικού Αιθσηματος.— 'Μία πέντημη ιστορία του 'Αθανασίου Διάκου.— 'Ταξίδι στα παραμύθια της Μονώσοσ.— Διαφορά του 'Εθροιστου Βασιληή.— 'Ενα έξαρτικό λουτρό (άλλά θά συντομευθή).—Και διάφορα μικρά διαφόρα.

'Απορρίπτονται: 'ΑΤης μάνης ή λαχτάρα (άτεχνοι στίχοι, ούτε μέτρον τηρείται ούτε όμοιοκαταληξία).—'Για τά φτωγά πουλάκια (έντός της άτεχνίας, εινε και τό θέμα που δεν εινε κατάλληλον δια παιδικόν ποιήμα).— 'Η 'Ανοιξίς (πολύ άνώμαλον μέτρον).— 'Τί έστι άδρότης (γλωσσα σχολαστική και έλλειψις κυριολεξίας) φαίνεται σαν καή μετό- φρασις).—'Οι Χαλκίτες (παλαιόν και γνω- στόν).—'Περίπατος (επρά περιγραφή' αν έπρόκειτο τουλάχιστον περί γνωστού μέρους.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΙΟδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγοσται, αν δεν αναστεταται από του δικαιοτάτου φρ. 1.Τά εγκρινόμενα ή άναγοσμένα ληχούν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1912. 'Όσα συνδίδονται από α. άνή- κων εις άγόσως, και όσα από κ. εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: 'Αυλός του Κανάρη, α. (Σ.Λ.) Ψυδάριον Δόξα, α. ('Ενωτικός) Πα- τρίς μας 'Ελλάς α. (Τ.Δ.) Γαλήνη, κ. (Ν.Μ.) Ανθία Αίθος, κ. (Α.Π.) Δοξαομένη Σημαία, κ. (εύρετέ με) Δοξή της Σπάρτης, α. (Κ.Ι.Μ.) 'Αηδών της 'Ανοιξέως, κ. (Κ. Φ.) Κίτρινο Τριαντάφυλλο, κ. (Α.Δ.) Βράχος των Γλά- ρων, α. (Ζ.Θ.) 'Ελληνική 'Αερία, α. (Σ.Β.)

'Αναγοσσεις ψευδώνυμων: Μάργης της 'Ελευθερίας, α. ('Ενωτικός) Λατρευτή Πα- τρίς, α. ('Ενωτικός) Βασίλισσα των Ζιζα- ρίων κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΙΟδέναι πρότασις δημοσιεύεται, εάν δεν συνο- δέσται υπό του αντιτιμου άς εξής: Δια τ'ες πρό- τας τρεις προτάσεις έκδοσιν φύλλον λεπτά 25. Δια τ'ες έπ' πλέον του αυτού φύλλον, 5 λεπτά ή λέξις.— Πρωταίνον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσχυον δια τό έτος τουτο, προς τ'ες έξοστας ψευ- δώνυμον έπίσης ίσχυον δια τό έτος τουτο. Πρωτό- σεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγγημένα- δέν δημοσιεύονται.— 'Ο εντός παρανέσεως όρι- σμός σημαίνει ποσα τετράδια δεν άνταπέδωσαν ει- σέτι ο πρωταίνον.

Μικρά Μυστικά έπισημοῦν νάνταλλά- ζουν: ή Σανθή 'Ελληνοπούλα (0) με 'Αερο- βιολέτταν, Σανθήν 'Ελληνίδα, Μαριμένο Φοτίλ.

'Η Διάπλασις άσπίζεται τ'ες φ'λους της: Παναγιώτ του Τυρόου (τά έφετείνά ελή- φθησαν έν τάξει βεβαίως θά ήτο «έξυπνάδα» της ύπερτερίας) Μάισην 'Αρ. 'Αλέξ. ('Ε- στείλα' ο κ. Π. σου άπήνησεν ιδιαίτερος εύχαριστώ πολύ δι' όσα καλά γράφεις) 'Αλ- κωνία (αν τα γράψης έτσι πάντα, δηλαδή εις τό ίδιον χαρτί της έπιστολής, ποτε δεν θά ιδής έγκρισιν' δεν είπα ότι κάθε τί πρέπει να γρά- φεται χωριστά;) Βυθάνη 'Ελληνοπούλαν (δεν εινε δικαίωμά μου να σου τό πώ' ο έρα-

νός σου ελήφθη και θά τον ιδής όταν θά δη- μοσιεύσω και τό τελευταίον Δελτίον) Κυρι- όπουλο ('εστειλα' γόρφα μου πλέον συχνά.) Πανελλήνιον Πόθον (καλή άρχή λοιπόν και άς έλλίσωμεν γέλιο πολύ που σου άρτσουν τόσο τα έφετείνά φυλλάδια) 'Ωροισοπάθη (δεν ένθυμούμαι παρ'έπει τό π'εργαυδάκι σου; ένεκριθη ή άπερρίψθη και δεν τό είδες; ποίος έφέρει! μήπως ήτο ιστορικόν ανέκδοτον ή άλλο τέτοιο μικρόν; διότι αυτά δεν άναφέρονται' πηγαινουν εις τον σφυρόν, και όποιο κληρωθή) Γενναίο 'Ελληνοπούλο ('εστειλα' εύχαριστώ πολύ δια τό ξεσπαθώμα) 'Εθνομάγιστρα Αι- μιλιανόν ('Ελαβα, εύχαριστώ, έστειλα') Διοσί- σοσ 'Αθ. (έν γραμματόσημον δι' όλας τ'ες λέξεις της έδομίδος) τό άντίτιμον δια τό «Θέατρον» του Ξενοπούλου είμπορείς να τό στείλεις ή προς αυτόν ή προς έμέ, τό ίδιον εινε) 'Αρην (έχει καλώς) 'Αλέξανδρον Μαυροκο- δάτον (ναί, είμαι πολύ εύχαριστημένος από τό ξεσπαθώμα σου) Πέτρον Ριορταί ('εστει- λα') Γλυσιάν 'Ελλάδα (έχει καλώς, εύχαρι- στό πολύ) Γορμόν (καλή ή ιδέα σου, αλλά προς τό παρόν, ο χώρος δεν τό επιτρέπει' ο περι ου έρωτάς, δεν εινε) 'Οδυσοία 'Ανδρό- τισον ('Ελαβα, εύχαριστώ) Μαινώμενον Κύμα ('Ελαβα, εύχαριστώ) Μικρό Διαβολάκι ('Ελαβα, εύχαριστώ) 'Ευτυχή Παράν (μην άνησυχής' εγκαιρως έφθασεν ή Σημείωσις των Ψυδάμων) 'Αριάνθισον Νήμα ('εστειλα' έκαστον όμως Δι- εθνές 'Ενησημον άπαντήσεως—κούρον—ρέρονσε international — έξαγορώνεται υπό των ελ- ληνικών ταχυδρομείων άντι 25 λεπτιών και προς τόσον τά δέγομαι κ' έγώ) Βασίλισσα των Ζιζανίων (ελήφθησαν, εύχαριστώ) Γα- λήνην (χαίρω πολύ τό διήγημα ελήφθη εγκαι- ρως) Ραμαίον (φέτος δεν εινε πλέον) 'Ιω- άννην Πρωι. (προσπάθησε να κάμης καλό- τερον) 'Ασιατικόν 'Αερογάλι ('εστειλα' πό- σας λέξεις είχες μαντεύσει ήρθας;) Μπου- κουνάκι ('εστειλα') Σανθήν 'Ελληνοπούλαν (αί 'Ασκήσεις γράφονται εις κοινόν χαρτί) 'Αναυρον, Ανθίαν Αίθος, 'Ατισιών Όθα- νόν, Πατρίς μας 'Ελλάς, Βοήν Ζαργιάλ, Πρίγκιπα των Μεδίκων, κλπ. κλπ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβον μετά την 11 'Απριλίου, θά άπαντήσω εις τό προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1895) Τόμοι 12 (οι εξής: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φ. 1,40 δια τό Έσωτ. και 1,80 δια τό Έξωτ. Τόμοι 7 οι εξής: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, προς φρ. 2,50 έκαστος. (Οι Τόμοι της Α' Περίοδου 2ος, 3ος, 4ος, 10ος και 13ος έξηνήλθησαν.) ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911 Τόμοι 6: των ετών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, όν έκαστος τι- μάται: 'Αδελτος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. β. Διά τ'ες 'Επαρχ. άδελτος 3,50, χρυσόδ. 6,50 Διά τό Έξωτερ. » 4, — » 7, — Τόμοι 7: των ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, όν έκαστος τιμάται ελεύθερος ταχυδρ. τελών: 'Αδελτος φρ. 7 — Χρυσόδελτος φρ. 10. Τόμοι 8: των ετών 1906, έως 1911, όν έκαστος τιμάται: 'Αδελτος φρ. 8 — Χρυσόδελτος φρ. 10.

